



בבית המשפט העליון

רע"א 6044/10

כבוד השופט א' גרוניס

בפני :

1. HSIN LUNG ACCESSORIES CO. LTD.

המבקשות :

2. שד און בע"מ

נ ג ד

1. ב.ש צעצועים ומותגים בע"מ

המשיבים :

2. הוטה בנימין

3. שמואל כהן צדק

4. מדינת ישראל - מינהל המכס

2. הוטה בנימין

3. שמואל כהן צדק

4. מדינת ישראל - מינהל המכס

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בת.א. 1126-07-10 מיום 20.7.2010 שניתנה ע"י
כב' השופט רפי כרמל

עו"ד גבריאלה שוורץ

בשם המבקשות :

עו"ד סער פלינר

עו"ד עדיאל כהן

בשם המשיבים 1-3 :

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט ר' כרמל), אשר דחה את בקשת המבקשות לקבלת סעדים זמניים.

2. המבקשת 1, חברה טאיוונית, הינה, לפי הנטען, בעלת מלוא הזכויות בקורקינט מסוג מסוים הנמכר בעולם תחת השם FLIKER וכישראל תחת השם STREETER. מדובר, בקורקינט שהינו בעל שלושה גלגלים: גלגל אחד מלפנים ושניים מאחור, כל אחד מהם מחובר למוט הנפרש בזווית מסוימת (היוצרת את האות V). ייחודו של

קורקינט מסוג זה הוא בכך שהתנועה באמצעותו נעשית על ידי תנועת גופו של הרוכב ולא על ידי דחיפת הקרקע ברגל אחת. המבקשת 2 הינה חברה המפצה ומשווקת את קורקינט ה-STREETER בישראל. לטענתה, היא בעלת זכויות יוצרים במדריך למשתמש בשפה העברית המצורף לקורקינט וכן באריזתו. כבר כעת יובהר, כי בישראל לא רשומות זכויות כלשהן לטובת המבקשות ביחס לקורקינט האמור. המשיבה 1 הינה חברה ישראלית העוסקת בייבוא ושיווק צעצועים שונים. המשיבים 2-3 הינם מנהליה ובעלי המניות בה. המשיבים מייבאים ארצה ומשווקים קורקינט בשם MOVER שהינו בעל מראה, עיצוב ותכונות דומים לאלו של ה-STREETER. ביום 4.7.2010 הגישו המבקשות לבית המשפט המחוזי בירושלים בקשה למתן סעדים זמניים נגד המשיבים ונגד מינהל המכס, אשר התבקש לא לאפשר כניסה לישראל של קורקינטים מסוג MOVER. בשלב מאוחר יותר, נמחק מינהל המכס מההליך בהסכמת הצדדים. ביום 20.7.2010 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה. על החלטה זו נסובה בקשת רשות הערעור שלפניי.

3. דין בקשת רשות הערעור להידחות. כאמור, לזכות המבקשות לא רשום בישראל סימן מסחר, פטנט או מדגם ביחס לקורקינט STREETER. לפיכך, הבקשה למתן סעדים זמניים מבוססת על העילות של גניבת עין, הפרת זכויות יוצרים ועשיית עושר ולא במשפט. ראשית נתייחס לעילה של גניבת עין, לפי סעיף 1 לחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט-1999. על מנת שתקום עוולה של גניבת עין, יש להוכיח כי קיים מוניטין בקשר למוצר המסוים וכן כי מתקיים חשש להטעיית הציבור באשר למקורו של אותו מוצר, כך שהציבור יחשוב שמוצרה של הנתבעת קשור בתובעת (ראו למשל, ע"א 3559/02 מועדון מנויי טוטו זהב בע"מ נ' המועצה להסדר ההימורים בספורט, פ"ד נט(1) 873, 900-903 (2004)). בענייננו, קבע בית המשפט המחוזי, בהחלטה מפורטת ומנומקת, כי המבקשות לא הצליחו להוכיח קיומו של מוניטין במוצר. לא מצאתי לנכון להתערב בקביעתו זו. חרף טענות המבקשות, לא התרשמתי כי הן הצליחו להציג תשתית ראייתית מספקת לצורך ביסוס קיומו של מוניטין. כך, למשל, לא סיפקו הן נתונים בדבר היקף המכירה של המוצר. אף בניסיון של המבקשות להיבנות מעדותו של המשיב 2 אין כדי לסייע להן. זאת, שכן מעיון בפרוטוקול הדיון עולה, כי הלה מסר שקיים ביקוש לקורקינטים בכלל, אך לא לקורקינט מסוג STREETER בפרט. מעבר לכך, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי, בענייננו אף לא קיים חשש ממשי להטעיית הצרכן. אכן, אין מחלוקת על כך שקיים דמיון רב בין העיצוב והצבע של שני הקורקינטים. ואולם, על כל אחד מהקורקינטים מופיע שם המוצר בצורה ברורה וגלויה. בכך יש כדי להפיג את החשש להטעיית הצרכן (השוו, רע"א 10804/04 Prefetti Van Melle Benelux B.V נ' אלפא אינטואיט מוצרי מזון בע"מ, פ"ד נט(4) 461 (2005)).

4. פני הדברים דומים אף ביחס לטענת המבקשות לפיה הפרו המשיבים זכות יוצרים הקיימת להם בהוראות העלון לצרכן ובאריזת המוצר. אומנם, המבקשת 2, אשר תרגמה לטענתה את העלון לצרכן לעברית, הייתה יכולה להיות בעלת זכויות יוצרים בתרגום. ואולם, בית המשפט המחוזי ציין, כי המבקשות לא הציגו בפניו את הנוסח המקורי ממנו תורגמה החוברת. משכך, לא ניתן להשוות ולבחון מה מקור הדימיון בין החוברות לצרכן המצורפות לשני הקורקינטים: האם הדימיון נובע מהעתקת התרגום כטענת המבקשות או שמא מהדימיון בין שני העלונים המקוריים. אשר לאריזת המוצר, בית המשפט מצא כי לא מתקיים דימיון בין אריזות המוצרים. זאת, נוכח העובדה כי על כל אחת מהאריזות מופיע שם המוצר בצורה ברורה. קביעה זו מקובלת עלי. מעבר לכך, לטענת המשיבים אין זהות בין האריזות אף ביחס לצורת האריזה ואופן פתיחתה. בנוסף, המבקשות לא הצליחו לבסס את טענתן באשר לעשיית עושר. כל הטעמים האמורים מובילים למסקנה כי בדין דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לסעדים זמניים. עוד יצוין, כי לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי בעניין חיוב המבקשות בהוצאות לטובת המשיבה 4.

מיותר לומר כי הקביעות בהחלטה זו הינן לכאוריות בלבד, כך שהערכאה הדיונית תידרש לסוגיות הנזכרות מלכתחילה, אם המבקשים יחליטו לנהל את ההליך העיקרי.

5. בקשת רשות הערעור נדחת אפוא. המבקשות ישאו בשכר טרחת עורכי דין בסך 30,000 ש"ח לטובת המשיבים 1-3 ובסך 4,000 ש"ח לטובת המשיבה 4.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"א (6.10.2010).

ש ו פ ט